

Зеленський подякував кременчужанам за цілодобову роботу після прильоту

Стор. 2

Інтерв'ю з генералом Кривоносом: «Колишніх розвідників не буває»

Стор. 4

У Кременчука з'явиться місто-побратим у Франції

Стор. 3

«Я – дружина військового»: проект про жінок, чиї чоловіки пішли на фронт

Стор. 7

Кременчуцький

ТелеграфЪ

www.telegraf.in.ua | 5 жовтня 2023 року | №2 (1227) | Не для продажу. Розповсюджується безкоштовно.

Кременчук оговтується від ракетного удару Всім постраждалим виплатять компенсації

76 постраждалих від ракетного удару

Кількість постраждалих від ракетного удару по Кременчуку 22 вересня збільшилася до 76 осіб, один загиблий

— Станом на сьогодні по медичну допомогу після ракетного удару звернулося вже 76 осіб. У когось виникли психологічні проблеми, й цим обумовлено звернення. Це нормально. Кількість тих, хто лікується стаціонарно, не змінилася. Наразі в лікарні

перебуває 17 постраждалих. Дітей серед них немає, — повідомив начальник Кременчуцької РВА Олег Леднік.

Обстеження пошкоджених будинків продовжується. Станом на початок тижня обстежено 145 пошкоджених об'єктів.

Кошти на компенсацію постраждалим є - після складання усіх документів постраждалі отримають компенсації з міського та обласного бюджетів.

Завдані обстрілом збитки оцінили у понад 25 млн грн. Матеріальна допомога з бюджету Кременчуцької міської територіальної громади сім'ям загиблих та постраждалим внаслідок ракетної атаки 22 вересня планується у таких розмірах:

- членам сімей загиблих — 100 тисяч гривень;
- постраждалим, які перебувають на стаціонарному лікуванні — 25 тисяч гривень;
- постраждалим, які перебувають на амбулаторному лікуванні — 10 тисяч гривень.

Віктор КРУК

ВОЇНИ СВІТЛА

Воїни Кременчуччини
загинули, захищаючи Україну

Іван Перепелятник

На російсько-українській війні загинув Іван Сергійович Перепелятник.

Захисник народився 8 квітня 1983 року у Кременчуці. З 2011 року проживав разом із сестрою в Опішні. Після початку повномасштабного вторгнення Іван добровільно прийшов до військкомату. Проходив військову службу у в/ч 1302.

У серпні минулого року був поранений та після лікування і реабілітації знову став на захист України. Воював на бахмутському напрямку. У липні 2023 року одружився з жителькою села Лиман Другий Наталією. Мріяв після закінчення війни повернутися до дружини та дітей у Решетилівську громаду. Але 22 вересня солдат Іван Перепелятник зустрів свій останній бій.

Олександр Горбань

На війні загинув військовий із Кременчука Олександр Вікторович Горбань.

Олександр був призваний на військову службу під час мобілізації 11 липня 2023 року та був солдатом.

11 вересня під час виконання бойового завдання із захисту територіальної цілісності Батьківщини, відсічі та стримування збройної агресії російської федерації проти України Олександр Горбань загинув у районі населеного пункту Першотравневе Харківської області.

Олександр Мазок

У Кременчуці попрощалися з 39-річним військовим Олександром Мазком

Олександр народився 6 жовтня 1983 року в Кременчуці. Тут проживав, навчався у школі № 18, а потім у профтехучилищі № 7. Після цього тривалий час працював у Кременчуці.

18 серпня 2022 року Олександр Мазок був призваний на військову службу і його направили в одну із бойових частин, там служив солдатом.

Загинув Олександр Мазок 18 вересня 2023 року в ході штурму в районі населеного пункту Григорівка Донецької області.

Чи зможуть
військовозобов'язані
жінки вільно
виїжджати за кордон

Починаючи з 1 жовтня жінки-медики та фармацевти будуть зобов'язані стати на військовий облік у територіальному центрі комплектування та соціальної підтримки (колишніх військоматах — ред.). Жінки з іншими спеціальностями також можуть стати на військовий облік, але добровільно

При цьому взяти на облік можуть лише тих жінок, які придатні до проходження військової служби за віком (до 60 років) та станом здоров'я — за визначенням військово-лікарської комісії (ВЛК). Це передбачено оновленими правилами військового обліку.

Отже, жінки-медики будуть зобов'язані виконувати усі правила військового обліку нарівні з військовозобов'язаними чоловіками. Однак, на відміну від чоловіків, застосовувати заборону на виїзд за кордон щодо них поки не планують. Про це розповів речник Державної прикордонної служби України Андрій Демченко в ефірі телемарафону.

Демченко пояснив, що в Україні діє обмеження на виїзд за кордон лише для жінок, які є державними посадовими особами та співробітниками низки держустанов. За його словами, з 1-го жовтня військовозобов'язані жінки перебуватимуть в окремій категорії військового обліку і щодо них обмеження на виїзд за кордон не застосовуватимуть. Але він не виключив, що це може відбуватися у майбутньому.

Віктор КРУК

Зеленський подякував кременчужанам
за цілодобову роботу після минулого прильоту

У вівторок 26 вересня під час свого звернення Президент України Володимир Зеленський подякував рятувальникам, лікарям, поліцейським, волонтерам та комунальникам із Кременчука за гарну цілодобову службу після минулого прильоту

— Майже щочоночі в українському небі знищуються десятки дронів, різні типи ракет. На жаль, бувають влучання та падіння уламків. Незмінно наші рятувальники, лікарі, поліцейські, волонтери, комунальники — всі екстрені служби працюють цілодобово, аби допомогти людям та зберегти нашу інфраструктуру.

Я хочу подякувати сьогодні саме таким людям, які відзначилися цими тижнями на Одещині, Полтавщині та Черкащині, — сказав Володимир Зеленський.

ДСНС України у Полтавській області: Євген Білокобильський — сержант, Володимир Смик — сержант, Сергій Кириченко — капітан.

Поліція: Антон Триголов — старший лейтенант, Олег Нікіша — капітан.
Лікарі: Ксенія Кушко — лікарка бригади Полтавського обласного центру екстреної медичної допомоги та медицини катастроф, Ігор Гевеля — фельдшер.

Полтавські волонтери: Тетяна Шаховцева, Ігор Штефан.

— Я дякую вам за вашу сміливість! — Володимир Зеленський.

Дарія ЗГУРА

Начальник Полтавської ОВА визнав,
що його дружина пов'язана з «Трухою»

На брифінгу в офіційному медіацентрі Полтавщини начальник ОВА Дмитро Лунін підтвердив, що його дружина Олександра є бізнес-партнеркою співвласника каналу «Труха»

— Дійсно, частина власників «Трухи» — партнери моєї дружини, яка займається жіночим одягом. Один із них є партнером по проєкту «Труха». Він є її партнером, і партнером по проєкту. Я не знаю, як це пов'язано чи не пов'язано, — відповів Дмитро Лунін на запитання журналістів.

Нагадаємо, що на початку вересня журналісти-розслідувачі з'ясували, що дружина Олександра Луніна пов'язана з мережею сумнозвісних телеграм-каналів «Труха».

Згідно з розслідуванням NGL.media, через її ФОП проводяться кошти за рекламу на каналі.

Також Луніна запитали щодо полтавського телеграм-каналу «Сирена», який раніше сповіщав винятково про повітряні тривоги й мав у назві прив'язку до ДСНС, а нині постить різноманітні новини.

Лунін підтвердив, що ОВА співпрацює з каналом, проте зазначив, що канал не є власністю адміністрації, й адміна каналу він не знає.

Хоча це не завадило Луніну 28 лютого 2022 року анонсувати цей канал у своєму телеграмі як джерело офіційної інформації про повітряну тривогу та зазначити, що він створений ГУ ДСНС у Полтавській області.

Руслана ГОРГОЛА

Про захист енергосистеми та «справедливі» відключення світла

Минулої зими від населення було багато скарг на те, що одні житлові багатоповерхівки відключають згідно з чергою, а сусідні ніколи не відключають, посилаючись на те, що вони знаходяться на одній лінії з об'єктами критичної інфраструктури. Під час онлайн-брифінгу, який пройшов 28 вересня, у начальника Полтавської ОВА запитали, чи буде така «несправедливість» повторюватися і цієї зими?

— Скарги, звісно, будуть. Але енергетики провели велику роботу, щоб зменшити кількість побутових споживачів, що знаходяться на спільній лінії з об'єктами критичної інфраструктури, які не можна відключати від електроенергії. Ще щоб графіки відключень були більш «справедливими», — відповів Дмитро Лунін.

Він пояснив, що в області розроблено шість черг на відключення електроенергії. Шляхом перерозподілу побутових споживачів змогли вивільнити 24 мВт загальної потужності енергосистеми. Усюди, де у трансформаторів були вільні лінії, об'єкти критичної інфраструктури перемкнули на них.

Він також розповів, що в області проводиться організаційна робота щодо забезпечення захисту енергетичних об'єктів від удару «шахедів». Вони, зокрема, прикриваються захисними сітками. Нещодавно створені сім додаткових мобільно-вогневих груп, завершується підготовка ще 23 мобільно-вогневих груп. А загалом в області енергосистему від ударів з повітря цієї зими захищатиме близько 150 мобільно-вогневих груп. Навчання по діях в умовах можливого блекауту проводяться з енергетиками.

Віктор КРУК

Президент України відзначив орденом кременчуцького викладача

З нагоди Дня працівників освіти Президент України Володимир Зеленський відзначив орденом кременчуцького викладача Валентина Мельника

Про це стало відомо з підписаного ним указу №590/2023 «Про відзначення державними нагородами».

Викладач інформатики Обласного коледжу «Кременчуцька гуманітарно-технологічна академія імені А.С.Макаренка» Валентин Мельник отримав орден князя Ярослава Мудрого V ступеня «за значний особистий внесок у розвиток національної освіти,

підготовку кваліфікованих фахівців, мужність і самовідданість, виявлені у захисті суверенітету та територіальної цілісності України, багаторічну плідну педагогічну діяльність та високий професіоналізм». З чим його і вітаємо.

Також згідно з указом орден «За заслуги» I ступеня отримав професор ДЗ «Луганський національний університет імені Тараса Шевченка» (нині базується в Полтаві) Юрій Махортов. Звання «Заслужений вчитель України» присвоїли Ірині Кислій, учительці Ліцею №14 «Здоров'я» Полтавської міської ради.

Руслана ГОРГОЛА

«За заслуги перед містом» - нагороди для кременчужан

Двох кременчужан — Володимира Кургаєва та Тетяну Булат — нагородили почесним знаком «За заслуги перед містом». Відповідне рішення ухвалили депутати 29 вересня на сесії Кременчуцької міської ради

Володимир Кургаєв є директором комунального підприємства «Комфортний дім». Отримав почесну відзнаку за

вагомий особистий внесок у розвиток житлово-комунального господарства міста, високий професіоналізм, багаторічну сумлінну працю та активну громадянську позицію.

Тетяна Булат — завідувачка клубу Кременчуцького льотного коледжу Харківського національного університету внутрішніх справ, член журі міського конкурсу вишиванок, дипломантка III та IV обласних конкурсів «Успішна жінка Полтавщини» у номінації «Дітя

культури і мистецтва», володарка двох персональних іменних конвертів. Вона відзначена почесним знаком за багаторічну сумлінну працю, видатні особисті заслуги перед містом та його громадою, активну громадянську позицію.

Катерина ТУРБУРА

Головна редакторка:

Ольга Мінчук

Верстка:

Анатолій Василенко

Газета є членом
Української асоціації видавців
періодичної пресиE-mail відділу новин:
telegraf.in.ua@gmail.comАдреса редакції
та видавця:39600, Кременчук,
вул. Шевченка, 50а
Тел. (0536) 74-35-73
(068) 640-44-48Номер (спільний випуск) підлягає до друку 04.10.2023р.
Віддруковано у ТОВ «АСМІ» м. Полтава,
пр. Перспективний, 6, тел. (05322) 2-57-69
e-mail: tovsmi@mail.ru
Замовлення № 13051. Наклад 1000 прим.
Свідоцтво про реєстрацію серія ПЛ № 951-208ПР від 24.05.2011р.
Засновник — ПП С.В. Кулюсов
Видавець — ПП «Видавничий дім «Приватна газета»

Відповідальність за зміст публікацій несе автор. Листування з читачами — на сторінках газети. Редакція може не поділяти думку автора публікації. Рукописи не повертаються. Використання матеріалів і новин «Кременчуцького Телеграфу» дозволяється тільки при письмовому дозволі редакції. Всі права захищені. За порушення авторських прав Законодавством передбачена відповідальність.

Працівникам Кременчуцького шкірвендиспансеру повідомили про скорочення

Працівники Кременчуцького шкірвендиспансеру 25 вересня отримали підпис повідомлення про скорочення за два місяці — 25 листопада — та закриття закладу

Цю інформацію підтвердив «Телеграфу» старший лікар диспансеру Борис Войний. Він розповідає, що після скорочення лікарів готові прийняти медзаклади Кременчуцької громади, а щодо медсестер та лаборантів, це питання залишається відкритим.

По коментар щодо закриття шкірно-венерологічного диспансеру редакція звернулася до заступниці міського голови Ольги Усанової, яка опікується питаннями медицини. Вона поінформувала:

— Попередньо керівник департаменту охорони здоров'я Максим Середа зустрічався з колективом шкірвендиспансеру. І їм запропонували переходити на роботу у комунальні заклади охорони здоров'я Кременчуцької міської територіальної громади. Але треба розуміти, що зараз вони працюють в обласному закладі, тож це не автоматичний перевід, а людина сама мусить вирішити, буде вона переходити чи не буде. Але вакансії у нас є, і ми готові взяти працівників диспансеру в наші заклади. Це поліклініки, які ведуть амбулаторний прийом, лікарні, у яких є стаціонарне лікування. Але не буде так, що вони прямо всім колективом в одне місце переходять, а в різні заклади, де у нас не закрита ця позиція, ми готові їх прийняти.

Ольга Усанова додала, що наразі Кременчук готовий надати роботу всім лікарям шкірно-венерологічного диспансеру, а також молодшому медичному персоналу (останніх можуть влаштувати медсестрою маніпуляційного кабінету або медсестрою з прийому лікаря).

— У нас є вакансії і в стаціонарах для медсестер, і на амбулаторному прийомі, — сказала заступниця міського голови.

Ольга Усанова зазначила, що Кременчуцька міська рада зверталася до обласної ради з пропозицією передати шкірвендиспансер на баланс нашого міста. Але обласна рада не підтримала цю пропозицію.

— Ми пропонували або залишити їхній обласний заклад у Кременчуці, або передати його нашій громаді. Бачите, вони ухвалили третє рішення: і не залишити, і не передати, а просто його ліквідувати. Це був гарний диспансер, вони

самі на себе заробляли, в них багато пацієнтів було. Мешканці Кременчука не постраждають, оскільки послуги лікарів-дерматологів їм будуть доступні, просто в інших поліклініках. Персонал також не постраждає. Хто бажає працевлаштуватись у комунальну медицину, ми їх всіх працевлаштуємо, — пояснює пані Усанова.

За її словами, що буде з приміщенням шкірно-венерологічного диспансеру, вирішуватимуть на рівні області, адже воно — це обласна власність.

Вона пояснила, що рішення про закриття шкірвендиспансеру у Кременчуці ухвалив головний лікар Полтавської обласної клінічної лікарні імені Скліфосовського. Раніше Полтавський обласний шкірно-венерологічний диспансер існував як окрема юридична особа, а у Кременчуці знаходилося його відділення. Потім обласний диспансер приєднав до Полтавської обласної лікарні імені Скліфосовського, тоді він втратив статус юридичної особи, а згодом відділення у Кременчуці вирішили ліквідувати.

— Це пов'язано з медичною реформою, з особливостями фінансування, створенням кластерних лікарень. Ми також об'єднуємо лікарні, приєднали до нашої лікарні інтенсивного лікування і лікарню відновного лікування, дитячу лікарню. Це все пов'язано з реформою, з кластеризацією закладів. І вони в такій же ситуації. Їм або потрібно було утримувати коштом обласного бюджету це відділення, або ухвалити таке рішення, яке вони ухвалили, щоб кошти НСЗУ покривали їхні потреби, — розповіла Ольга Усанова.

Катерина ТУРУБАРА

Для лікарень Кременчука виділили майже 2 млн гривень

Щоб покращити умови доступу та перебування кременчужан в укритті, що знаходиться у Центрі ПМСД №1, проведуть поточний ремонт із вимощенням запасних виходів із будівлі. На це виділили 189 999 гривень

Через збільшення потоку пацієнтів в ендоскопічний кабінет Кременчуцької першої міської лікарні ім. Богаєвського потрібна автоматична мийка-дезінфектор для ендоскопів та медичного приладдя. Вона має одну з найбільших за обсягом дезінфекційних камер з широким спектром програмних установок та досконалою системою контролю. Очікувана вартість мийки становить 568 000 гривень. Також у стерилізаційному відділенні, що обслуговує стаціонари, клінічну та бактеріологічну лабораторії, поліклініку, потрібно замінити 2 стерилізатори. На це виділили 920 000 гривень.

На цей час у відділенні працюють стерилізатори 1991 та 1992 років випуску, які відпрацювали свій ресурс і потребують заміни.

У зв'язку з встановленням автономного опалення в лікарні інтенсивного лікування «Кременчуцька» виникла потреба у заміні старого вузла обліку теплової енергії на новий. Крім того, вузол обліку теплової енергії відсутній у приміщенні господарської будівлі. На заміну цих вузлів планують витратити 288 521 гривню.

Дитсадок №12 приймає дітей на повний день

3 2 жовтня дитячий садок №12, за адресою: вул. Лікаря Бончука, 16-А, розпочинає приймати дітей на повний день, із 6.30 до 17.00, з триразовим харчуванням. Відповідне рішення ухвалили депутати на засіданні Кременчуцької міської ради 29 вересня. Раніше заклад працював у дистанційному режимі

За інформацією пресслужби мерії, у садку працюватимуть 4 групи (загалом 80 дітей) для дітей із 3-річного віку. Групи для малюків до 3-х років продовжують працювати дистанційно.

Під час повітряної тривоги вихованці разом із працівниками дошкільного закладу перебуватимуть у укритті Кременчуцької гімназії №22, в якому для садочка виділили 100 місць.

За детальнішою інформацією можна звернутися до керівника закладу Лариси Олексіївни Яцик за телефоном 098-059-11-95.

Клермон-Ферран та Кременчук стануть містами-побратимами

У Кременчука з'явиться ще одне місто-побратим — цього разу у Франції

Минулого тижня на сесії Кременчуцької міської ради депутати ухвалили рішення про укладення рамкової угоди про побратимство і дружбу з французьким містом Клермон-Ферран. 6 жовтня у Клермон-Феррані також пройде сесія, на якій ухвалить відповідне рішення

Саму угоду про партнерство голови міст підпишуть у жовтні. Зустріч відбудеться у місті Клермон-Ферран.

Співпраця між містами відбуватиметься у сферах науки, культури, охорони здоров'я, економіки, журналістики, розвитку IT-технологій у галузі бізнесу. Також планується запровадити співпрацю між навчальними закладами, щоб налагодити навчання з отриманням спільного типу дипломів.

Катерина ТУРУБАРА

Облрада просить уряд забрати Кременчуцьку ТЕЦ у державну власність

На позачерговій сесії Полтавської обласної ради депутати прийняли звернення до Кабінету міністрів щодо передачі майна зі спільної власності територіальних громад сіл, селищ, міст Полтавської області у державну власність. У ньому депутати просять передати частину Кременчуцької ТЕЦ з обласної у державну власність

Торік після руйнування Кременчуцької ТЕЦ ракетним ударом російської армії головним завданням влади було забезпечити Кременчук теплом. Саме тому Кременчуцьку ТЕЦ взяли на баланс обласної ради та передали КП «Полтаватеплоенерго». Завдяки цьому місто вдалося забезпечити теплом в опалювальний сезон 2022-2023 років.

Проте, майно ТЕЦ передали у власність області разом із боргами в 1,3 млрд грн за газ, накопичений за минулі роки. Про ці борги стало відомо цього горіч під час переукладання договору з «Нафтогаз Трейдинг».

Про це розповів голова Полтавської обласної ради Олександр Біленький, коментуючи потребу в передачі Кременчуцької ТЕЦ державі.

— Ми цей борг на себе брати не хочемо. А нам не дають ліміти на газ, вимагаючи сплатити цей борг... Тому ми звертаємося до уряду, аби забрали це майно у державну власність і самі розподіляли долю майна та боргу, — пояснив Олександр Біленький.

Його підтримав начальник Полтавської ОВА Дмитро Лунін, який додав, що проводив у Києві перемовини, і

рішення про те, кому передати Кременчуцьку ТЕЦ, невдовзі буде ухвалено урядом.

Тож депутати ухвалили звернення до Кабміну щодо надання згоди на передачу майна.

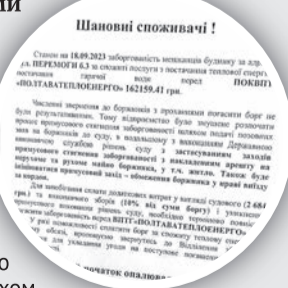
Віктор КРУК

СТАЛО ВІДОМО, ЩО...

... Міський палац культури може «перетворитися» на великий пункт незламності. На території МПК встановлять окрему автономну котельню, щоб вона забезпечувала заклад теплом. У разі потреби там можна розмістити близько п'яти тисяч людей. Це робитимуть у випадку, якщо буде втрачений певний район теплопостачання, виникне потреба у великому пункті обігріву, доведеться спустити воду у будинках, а людей тимчасово розмістити на базі соціального об'єкта. У великому пункті незламності працюватиме медичний блок та блок харчування. Таких майданчиків планують зробити п'ять у місті.

... «Полтаватеплоенерго» погрожує кременчужанам судами та арештом житла за борги. Оголошення про це з'явилося на під'їздах будинків по всьому місту: «Численні звернення до боржників з проханням погасити борг не були результативними. Тому підприємство змушене розпочати процес примусового стягнення заборгованості, шляхом подачі позовних заяв». Раніше у полтавському комунальному підприємстві скаржилися, що станом на 13 вересня кременчужани заборгували 136,2 млн гривень, а комунальні підприємства — 58,1 млн гривень.

... Нацбанк ввів у обіг пам'ятні монети «Український борщ» номіналом 10 гривень. Купити їх можна буде в інтернет-магазині НБУ з 4 жовтня. Борщ давно вийшов за межі кулінарного мистецтва, ставши справжнім культурним феноменом всередині України та за її межами. Він близький та зрозумілий кожному українцю. Його готують наші воїни-захисники на передовій у польових кухнях, його готують на тимчасово окупованій Донеччині та у Криму. Борщ — маркер нашої національної ідентичності. Недарма наш ворог так затято намагався привласнити собі цю страву. Не вийшло

Генерал Кривонос: «Треба ментелемарафонах, а готувати»

Серед кременчужан багато яскравих особистостей, якими пишаються мешканці нашого міста. Одним із них, без сумніву, є легендарний генерал, колишній перший заступник Командувача Сил спеціальних операцій (ССО) ЗСУ та ексзаступник секретаря РНБО України Сергій Кривонос

На запрошення «Кременчуцького Телеграфа» він завітав до редакції та дав велике інтерв'ю, у якому розповів багато цікавого. Зокрема, про історію створення ССО ЗСУ, свою участь у російсько-українській війні, починаючи з 2014 року, та причини звільнення з РНБО і військової служби.

Під час розмови генерал тепло згадував про Кременчук, звідки родом не лише він сам, а і його дружина. У нашому місті у Сергія Кривоноса народилася донька, яка навчалася у педагогічному училищі, як і свого часу його дружина.

Генерал висловив свої думки щодо повномасштабної війни, оцінив ситуацію на фронті та зробив декілька різких заяв та звинувачень у бік влади.

Читайте відповіді генерала Сергія Кривоноса на запитання редакції.

– Ви досить відома в Україні особистість. Окрім того, ще й кременчужанин, адже народилися, вчилися та працювали у нашому місті. Як у вас спогади про життя у Кременчуці? Чи залишилися у нашому місті рідні, друзі та чи часто тут буваєте?

– Так, я народився в Кременчуці у 1970 році, закінчив тут школу, працював на КНПЗ, а у 1988 році був призваний до лав Збройних сил. Але мої контакти з містом не переривалися. Тут жили мої батьки й мої друзі. Як став офіцером, то щорічно приїжджав до Кременчука у відпустку. Я й досі маю тут друзів і з радістю з ними зустрічаюся, бо всі ж знають, що найкращі друзі – це друзі дитинства та юнацтва. Я з задоволенням сюди приїжджаю та відпочиваю душею, коли знаходжуся на Батьківщині.

– Ви пройшли військовою службою від солдата-строковика до генерал-майора. Командували полком спецпризначення, очолювали Управління спецоперацій ГШ ЗСУ, були призначені першим заступником Командувача Сил спеціальних операцій ЗСУ, які були створені за вашою ініціативою у 2015 році. Що спонукало вас до цієї ідеї та чи була підтримка на той час з боку військового керівництва Мініборони та ГШ ЗСУ? Та чому командувачем ССО тоді призначили не вас?

– Ідеологом створення ССО був полковник Серветник Юрій Степанович. Саме він був призначений першим начальником Управління спецоперацій Генерального штабу в середині 2000-х років. Але жорстка протидія з боку керівництва Генштабу на той момент не дозволила йому реалізувати свою ідею. Знаючи його давно та пройшовши в спеціальній розвідці достатньо складний, але цікавий шлях, я також хотів, щоб ССО були створені як окремий рід військ Збройних Сил України.

І у 2014 році, опрацювавши програму, ми почали її реалізовувати. У першу чергу програма була спрямована на співпрацю з нашими західними партнерами та роботу з військово-політичним керівництвом країни. Бо й у 2014, та й у 2015 році була достатньо жорстка протидія, особливо з боку керівництва Генерального штабу щодо створення Сил спеціальних операцій як окремого роду військ. Їхнє бачення не збігалось ані з натівськими підходами, ані з нашою програмою. А ми з нашими натівськими партнерами мали чітке взаєморозуміння та взаємодію. У січні 2015 року мені прямо заявили, що створення ССО – це мої «дитячі» мрії, які ніколи не будуть здійснені.

Зрозумівши, що не зможемо пробити стіну української бюрократії, ми змінили підходи та, як справжні спецназівці, почали шукати інші шляхи та тих, хто нам допоможе у цьому. Ми почали проводити багато перемовин з нашими західними партнера-

ми, передусім з американськими. І, зазначу, що завдяки двом впливовим людям, які тоді зустрілися й підтримали мене, був запущений процес лобювання створення Сил спеціальних операцій. Це командувач ССО США в Європі та посол США в Україні. Саме ці дві посадові особи нас тоді підтримали. І восени 2015 року військово-політичне керівництво України було поставлене перед фактом – або ви створите ССО у варіанті, який пропонує НАТО та підтримує команда Кривоноса, або ви нічого не отримаєте. На цьому етапі ми виграли й запустили процес створення ССО.

Чому я не був призначений командувачем? Це була така помста за те, що я таки зумів «продати» їх створення. Але командувачем призначили генерал-майора Луньова Ігоря Васильовича – непогана людина, але він був чужинцем для нашої системи й абсолютно не розумів, для чого створені Сили спеціальних операцій. Їм це було вигідно – поставили «смотрящего» за процесами, аби нічого там не перекурили. Як і надалі – постійно намагалися поставити людей, які далекі від ССО. Наразі ситуація не змінилася.

– Із самого початку АТО ви брали в ній участь і відомі насамперед як керівник оборони Краматорського аеродрому. Аеродром тоді, влітку 2014 року, вдалося утримати. Який досвід ви винесли з тих перших місяців російсько-української війни та як його використали надалі?

– Те, що ми робили при обороні Краматорського аеродрому – це те, що прописано в Бойових статутах Сухопутних військ. І по закінченню 47-денної облоги аеродрому я завжди говорив: якщо кожен командир на цій війні буде робити те, що прописано у цих статутах, він матиме успіх. Бо насправді все, що застосовується під час війни з 2014 року – це те, що вже колись було зроблено. Є нюанси у застосуванні певних зразків зброї, але то лише нюанси. Все полягає у професійному виконанні своїх службових обов'язків. І я вдячний долі, що ті люди, які разом зі мною обороняли Краматорський аеродром, чітко виконували мої накази. Спочатку в деяких моментах вони «бухтіли», коли я змушував їх рити окопи, бо це ж десантники та спецназівці, які до такого не звикли. Але коли кількість обстрілів зростає, а втрат серед моїх підлеглих не було, вони зрозуміли, що окоп достатньо непогано захищає, й тоді ступінь довіри та взаємодії ще більше зріс.

Для мене головний висновок з тих часів:

Перше: ти, як командир, мусиш постійно навчати своїх людей навіть під час війни. Тоді у мене була велика кількість мобілізованих і ми їх навчали в перервах між обстрілами та боями.

Друге: підлегли мають чітко виконувати накази командира, а командири мусять ті накази віддавати правильно, розуміючи свою міру відповідальності за них.

І це все знову повертається до професійності. Я не люблю слова «героїзм на війні», бо героїзм інколи сприймається, як провал у професійності командирів правильно спланувати забезпечення бою. І тоді вже підлегли платять за це своєю кров'ю. Якщо командир все передбачив, усе розрахував, якщо він при підготовці до ведення бойових дій не жалів своїх людей, бо солдат під час тренування жаліти не можна – його треба берегти в бою, то буде успіх. Це такі золоті прописні істини, які я засвоїв, ще коли був сержантом. І дотримуюсь їх досі, навіть знаходячись у запасі. І прищеплюю ці правила своїм підлеглим, бо колишні підлеглих не буває, так само як не буває і колишніх розвідників.

ФОТО - АРТЕМ КОВАЛЕНКО

– Ви були звільнені з військової служби у червні 2021 року. Це була ваша власна ініціатива та на якій посаді ви тоді перебували?

– Після того, як мене звільнили з апарату РНБО, я був виведений у розпорядження Міністра оборони. У той же день зустрівся з Начальником Генерального штабу, міністром оборони та Головнокомандувачем ЗСУ. Під час зустрічі чітко заявив про своє бажання й далі продовжувати службу для захисту своєї Батьківщини. Міністр оборони сказав, що все буде добре, не переживай, ще зустрінемося й поговоримо. Та щойно я вийшов із кабінету – був підписаний наказ про моє звільнення. Як мені неофіційно пояснили, це був чіткий наказ з ОП – звільнити, «аби не заважав».

– В інтернеті є багато різної інформації щодо вашого керівництва обороною київського аеродрому Жуляни у перші дні повномасштабного вторгнення. Що спонукало вас очолити цю оборону, адже на той час ви були цивільною людиною? Розкажіть про головні події тої оборони.

– Ще весною 2020 року я спрогнозував варіанти нападу росіян на Україну... Як спецпризначенець, я все життя навчав та сам навчався руйнувати інфраструктуру ворожих держав. Тож розумів, як будуть це робити росіяни в Україні. І я передбачав, що вони будуть намагатися повторити бліцкриг за прикладом Чехословаччини 1968 року та Афганістану 1979 року. Росіяни калки не міняють, а міняють лише наповнення цих калок. Якщо проаналізувати бої на Донбасі, то вони достатньо часто повторюють варіанти боїв на Донбасі за часів Другої світової війни.

Я знав, що завданням №1 для ворога буде захоплення аеродромів, які могли б забезпечити їм плацдарми для десантування військ та швидкого захоплення столиці. На той момент було зрозуміло, що це аеродром у Гостомелі, Жулянах, Борисполі, Святошині. Це те, що мінімально вони могли захопити абсолютно спокійно. Був ще Васильків та, можливо, Узин. Заїхавши разом із побратимами з «Правого сектору» в аеродром Жуляни для поповнення боеприпасів, я побачив там повний бардак та відсутність будь-якого керівництва. Люди не знали, що кому робити, хоча людей було достатньо. Розуміючи, що час йде на години, а то й на хвилини, та що росіяни можуть висадити свій десант, як це було у Гостомелі, я погодив свої дії з Головно-

командувачем ЗСУ генералом Залужним, отримав від нього добро та очолив оборону цього аеродрому.

Все те, що я робив в аеродромі Жуляни, було в певних моментах повторенням ситуації у Краматорську у 2014 році. Але було значно складніше, тому що у 2014 році у мене були професіонали, мотивовані спецназівці та десантники, а тут мотивованих було багато, а от із професіоналізмом у них було слабенько. У мене була дика «солянка» з підрозділів різних видів, родів військ та силових структур. Був такий «мікс» і серед наїгвардійців – починаючи від конвойних і патрульних частин, до тих, що відійшли після бою у Гостомелі. Прикордонники на той момент, окрім спецназу Прикордонної служби, були абсолютно не підготовлені – їхнім завданням до війни була перевірка паспортів на КПВВ в Жулянах. Солдати строкової служби зведеної роти президентського полку до того відслужили 3-4 місяці і тренувалися лише ходити у складі почесної варті.

Кістяком оборони стали хлопці з «Правого сектору», з якими з 2014 року дружив і воював разом. З такого дикого «міксу» ми й організували оборону. Час працював проти нас і, знаючи всі нюанси з захоплення аеродромів, бо це була моя професія, я розумів, як можна відбити у ворога бажання захопити цей аеродром – це заподіяти тимчасову шкоду злітно-посадковій смузі. Ми залили її оливою, що унеможливило посадку у цьому аеродромі великих транспортних літаків. Далі ми поставили на злітно-посадковій смузі паливозаправники, бетонні блоки, замінували, ну й почали готуватися до боротьби з вертольотами. Ворог постійно вів аеророзвідку і побачив, що немає сенсу захоплювати аеродром, бо його не можна використовувати. Тому ті вертольоти, які летіли на Київ, потім пішли на Васильківський аеродром. Там був мій побратим – офіцер ССО, який також допомагав організувати оборону цього аеродрому. Він захищав його разом із своїм сином, який служив пілотом на цьому аеродромі. Вони також його утримали.

Що стосується певних питань, то я скажу так – на момент нашого заходу в аеродром його служби безпеки чисельністю понад 400 осіб, не було. Вони втекли. Як не було і національної поліції, яка теж втекла. Крім нас там нікого не було. Жодне приміщення та жодний об'єкт на аеродромі ніхто нікому не передавав. І чи було

Ніше «вішати локшину» на людей до зтяжної війни»

там майно, чи його там не було, та якщо кажуть, що щось вивозили, так почекайте – а хто ж передавав нам його під охорону? У мене завдання стояло лише одне – не допустити вивезення десанту. Ми це завдання виконали чітко.

Під час оборони у першу добу у нас було у кращому випадку по три магазини патронів. Не було ані кулеметів, ані протитанкових засобів чи засобів боротьби з літаками та вертольотами. Налагодивши правильну комунікацію, ми все це почали отримувати. Навіть аптечки нам завезли вже у першу добу. Ми знали, куди телефонувати та у які двері стукати. Завдяки Головнокомандувачу ЗСУ та Командувачу медичних сил пані генералу Остащенко у нас весь особовий склад був швидко забезпечений аптечками. Завдяки генералу Залужному ми спочатку отримали кулемети MG-3, MG-42, потім великокаліберні кулемети Browning. Пізніше отримали ЗУ-23-2 – це взагалі чудова зброя у боротьбі з повітряним десантом. Також отримали ПЗРК. Ми нарощували свою боєздатність.

Крім того, що навчали своїх людей та забезпечували підтримання в аеропорту військового порядку, ми почали підготовку підрозділів територіальної оборони, які були у Києві. Ми навчали володіння зброєю та тактичної медицини абсолютно цивільних людей. На жаль, територіальною обороною перед початком війни ніхто не займався. Пам'ятаю скандал минулого року, коли у кременчуцькому батальйоні виступали із заявами щодо неготовності вести бойові дії. Але ніхто тобі ніколи не дасть ідеального часу – ти мусиш сам його знаходити та використовувати – навіть перерви між прийманням їжі та сном. Можна завжди знайти час тренувати людей.

Я кажу так – не намагайтеся знайти причини, чому не зробили, а знайдіть можливості, як це зробити. Проблеми територіальної оборони полягають у тому, що процес створення ТрО у свій час, а ми у 2019 році запустили цей проект, пішов не за нашим варіантом – за законопроектом громадянина Зеленського, який подав його за пів року після нашого. Бо у нас було недостатньо фахівців, щоб створити це своєчасно. Я ще тоді говорив, що це не той закон, який нам потрібен. І війна показала, що не такого ТрО потребувала Україна. Затягування процесу створення ТрО відіграло також негативну роль у захопленні ворогом нашої території. Окремі підрозділи руху опору, які ми готували у 2014-2015 роках у Харкові, Сумах, Чернігові, на території Донецької та Запорізької областей, показали себе відмінно. Вони виявилися достатньо ефективними під час великої навали росіян. Це продемонструвало, що ми йшли правильним шляхом, а ті, хто тоді нам заважав, працювали на користь РФ.

– Чому ви, дуже заслужений та досвідчений військовий, так і не повернулися до лав ЗСУ та чим займаєтесь зараз?

– Займаюся тим, що консультирую, допомагаю у бойовій підготовці. Також допомагаю «стукати» у ті двері, у які треба «стукати», щоб просунути певні проекти, які є корисними для системи безпеки України.

Чому мене не призивають? Насправді мене призвали у березні минулого року, а потім за наказом громадянина Зеленського звільнили. Я тоді поставив питання – чому? Відповіли, що мене розглядають як його конкурента на майбутніх виборах. Хоча, з точки зору нормальної, людської логіки, якщо вона є у тих, хто сидить на «Печерських пагорбах», було б простіше дати мені воювати як воїну. Поки ти воюєш, ти не займаєшся непосередньо тим, чим я зараз займаюся. На жаль, їхні політичні амбіції значно вищі за правильне розуміння того, як використовувати людей із певним військовим досвідом. Мій приклад не поодинокий. Таких людей із досвідом, яких не використовують, достатньо багато: генерал Муженко, генерал Павловський, генерал Тимошенко. Цих людей прибрали, хоча їхній досвід значно вищий, ніж досвід тих, хто зараз керує певними процесами у

Збройних Силах. З точки зору політичних нюансів, їм важливіші їхні політичні амбіції, ніж система безпеки країни.

– Як ви оцінюєте ситуацію на фронті? Які наразі головні проблеми у ЗСУ та чи зможемо ми повернути усі території, окуповані Росією з 2014 року?

– Це все ми можемо зробити. Проблем у Збройних Силах більш ніж достатньо, проте спочатку поговоримо про ситуацію на фронті. Вона складна, але контролювана. Це, мабуть, найголовніше, що треба сказати. Можна окремо обговорювати кожен напрямок... Є на війні таке поняття – бої місцевого значення. Ворог намагається атакувати – ми відбиваємо атаки. Ми намагаємося атакувати – ворог відбиває наші атаки. Те, що ми зараз не маємо панування у повітрі – грає не на нашу користь і не на нашу наступальну спроможність. Так само, як щодо кількості артилерії, яка використовується. І кількість снарядів, які ми випускаємо по росіянах, значно менша за ту, що росіяни випускають по нас. Проте, інколи й кількість не завжди грає головну роль, якщо правильно організована якість. Тому шляхом правильно організованої контрбатарейної боротьби ми зараз маємо успіхи. Але це все треба нарощувати.

Якщо рік тому ми мали перевагу у використанні дронів, то зараз ми її втратили. Не було правильного, стратегічного підходу до забезпечення потреб ЗСУ. У Мінборони, замість організації піару пані Маляр та міністра оборони, мали б займатися своїми напрямками діяльності. Саме непрофесійність призвела до того, що ми втратили перевагу по дронах. Та величезна кількість дронів, яку ми зараз використовуємо, передусім забезпечується волонтерами. Це добре, але хотілося б мати значно потужніші речі. Росіяни побудували величезне підприємство на своїй території, де випускають ті ж самі «Шахеда», «Ланцети» та інші БПЛА. Це треба виправляти.

А для цього треба змінити підходи держави – менше «вішати локшину» на телемарафонах, що у нас все добре, а готувати людей до зтяжної війни. І не просто готувати морально, а й фізично. І для цього не треба суперполігонів... Було б бажання. Ми мусимо розуміти, що Україна вийшла на рівень Ізраїлю – коли навколо вороже оточення і ти мусиш бути готовим до захисту країни у будь-який час. Так і у нас – будь-яка людина чоловічої статі мусить проходити військово підготовку, починаючи зі школи. У свій час ми пропонували програму «П'ять кроків», яка дозволяла значно підвищити рівень обороноздатності країни. І ця програма була прийнята за ініціативи попереднього президента, але заморожена при нинішньому. Та програма дозволила б ще з 2019 року зробити багато чого, аби держава стала сильнішою. Я підкреслюю – держава, а не Збройні Сили. ЗСУ – це лише частина держави. А ми піднімали питання щодо спроможності українського народу захищати власну державу. Нам цю програму не дали реалізувати, бо

це було не вигідно владі. Тоді влада активно працювала над іншими проектами та казала, що це «не на часі». Як казав у жовтні 2019 року пан Данілов – «війна вже закінчилася, військові не потрібні й тому треба змінювати підходи». Як виявилось – війна все ж таки не закінчилася. Я ще тоді казав, що люди, які мають таку точку зору, страшніші за ворогів. Наразі ситуація не змінилася. Держава поки що не приділяє потрібної уваги підготовці населення.

Навіть перебуваючи в рідному місті, я бачу, що треба багато чого піднімати. І це не тільки питання навчання тримати у руках зброю чи надавати першу медичну допомогу за азами тактичної медицини. Це питання значно ширше. Навіть по кременчуцькому батальйону – проблема була у тому, що люди, які потрапили на фронт, не мали простих навичок ведення бойових дій. Тому і виникала паніка, бо якщо ти не готовий і розумієш, що не готовий, то починаєш панікувати. А якщо тренуваний, то виникає відчуття впевненості та поведінка змінюється.

– Наразі деякі політики на Заході та й у нас почали говорити про необхідність проведення виборів в Україні, попри війну. Як ви вважаєте – чи можна проводити вибори президента та парламенту у 2024 році за умови дії воєнного стану?

– З точки зору воєнного стану, то у нас парламент мав бути розпущений за 90 днів після його введення. Президент цього не зробив, бо не хоче брати на себе усю відповідальність. Він намагається розмазати, як масло по бутерброду, свою відповідальність, непрофесійність та бездіяльність за рахунок депутатів «зеленої» більшості.

Вибори не можна проводити й з точки зору здорового глузду. Адже вибори не буде проведено відкрито та правильно. І ми розуміємо, що влада матиме можливість на них маніпулювати. Влада просто хоче продовжити свій термін ще на 4-5 років, отримати карт-бланш, щоб і надалі продовжувати руйнувати країну зсередини, на радість пану путіну та його оточенню.

Навіть останній скандал, що стосується економічної війни з Польщею та іншими країнами ЄС, які активно підтримують Україну останні 1,5 року, показує, що не все добре в нашому керівництві, яке, на жаль, працює не на користь України. Вони «пиляють гілку», на якій самі сидять. Треба бути самовбивцею, щоб сваритися з тими, хто тобі допомагає. А їхнім розповідям про те, що вони нібито намагаються пробити «зернове питання» на користь України, не можна вірити. Будь-хто може зайти у «Вікіпедію» та подивитися 10 провідних агрохолдингів України – де вони зареєстровані та де платять податки. То про яку Україну ми говоримо? Це якраз лобювання великого аграрного бізнесу в інтересах певних посадових осіб. Це не захист українських інтересів – це захист українських олігархів, яким абсолютно начхати на український народ.

Тому для мене проведення виборів наступного року у будь-якому варіанті не прийнятне. Це намагання утриматися при владі та намагання продовжити своє безкарне існування, розкрадання та руйнування країни.

– З міського бюджету Кременчука та інших територіальних громад планують вилучити «військовий» ПДФО, що значно зменшить доходи міського бюджету, що позначиться на можливості міста допомагати військовим. Як ви вважаєте – чи доречно була ця ініціатива уряду та парламенту?

– Я категорично проти цього. Якщо подивитися, що влада робить останнім часом, то бачимо, що вона намагається зруйнувати малий і середній бізнес, який є основним платником податків до бюджету. Вони намагаються працювати в інтересах великих концернів. І, якщо у місцевого бюджету будуть забирати ще й ці гроші, то це демонструє, що економіки у нас немає, що влада нею не займається і що ми існуємо завдяки допомозі західних партнерів. І навіть воюємо ми тільки завдяки їм, бо військово-економічний потенціал України був значно зменшений за часи Зеленського. Для чого це робиться? Щоб вкрасти гроші у власного народу. Ці гроші потрібні у місцевих бюджетах.

Проте, я б підтримав дії влади, якби вони ввели жорсткий контроль за використанням цих грошей. Бо можна звинувачувати владу, особливо що стосується Мінборони, Резнікова та його заступників, але є величезна кількість скандалів і на рівні місцевих органів влади. Це і будівництво стадіонів, і закупівлі барабанів для бомбосховищ та інших непотрібних речей. Встановити контроль, щоб цього не було – я з цим абсолютно погоджуюся. Але хто буде здійснювати цей контроль? Тому питання спірне. Але забрати гроші у місцевих бюджетів – це ми йдемо повними кроками до узурпації влади.

– Декілька особистих питань: ви одружений, чи є діти, онуки?

– Я одружений. Дружина у мене з Кременчука. Донька також народилася у Кременчуці, але приїжджала сюди лише на літо до бабусь та дідусів. Моя дружина і донька професійні військові. Хоча у свій час дружина і донька закінчили Кременчуцьке педагогічне училище. Такі цікаві моменти – дружинам та родичам військових інколи неможливо влаштуватися на роботу в далекі гарнізонах за своєю спеціальністю. Тому вони обирають шлях військових. Але, як показує досвід, це значно зміцнює родини...

Хочу побажати усім співгромадянам, своїм землякам розуміння, що ніхто, крім нас, нашу Україну не буде захищати. І захист України – це не лише вміння володіти зброєю та бути готовим до ведення війни на фронті, а й професійне виконання кожним своїх обов'язків, своєї роботи. Саме це і зміцнює націю та дає результат!

Віктор КРУК

Нові назви вулиць Кременчука

На чю честь перейменовували вулиці у Крюкові

Кременчуцькі вулиці перейменовують, позбавляючись свого радянського та імперського минулого. На мапах та адресних покажчиках з'являються нові імена. «Кременчуцький ТелеграфЪ» у своєму проєкті розповість про них

Ми нарахували, що загалом з початку декомунізації у Кременчуці з'явилося понад 200 нових імен та назв, присвячених певним подіям. Частина з них перейменовували у 2016 році. З початком повномасштабної війни на нас чекало друге «велике перейменування».

Серед нових прізвищ є відомі імена, знайомі кожному українцю. Є кременчужани, які вже ніколи не пройдуться вулицями рідного міста: їх забрала війна.

Є прізвища тих, хто робив наше місто кращим або має кременчуцьке коріння та став відомим на весь світ. Є відомі історичні постаті та події. А є українці, що були вбиті, ув'язнені, закатовані радянською владою і надовго викреслені з історії. І про них знають далеко не всі.

Ми «пройшлися» перейменованими вулицями та зібрили їх до купи. І тепер по кожному району міста розкажемо про ці імена.

Пров. Івана Кожедуба

(до 2016 р – Сидора Кучерова)

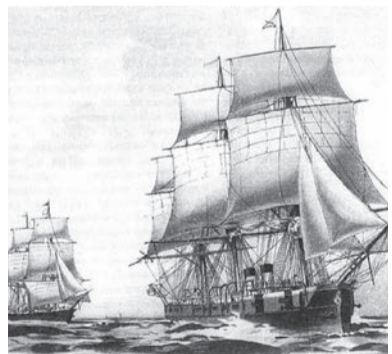

Льотчик-ас, що боронив Кременчук у 1943 році: брав участь у повітряних боях над Дніпровськими переправами.

Першу зірку Героя отримав у 1944 р. за 20 збитих літаків, 13 із них він збив у Кременчуці. Маршал авіації, тричі Герой СРСР.

Пров. Винахідників Бикових

(до 2016 р. – пров. Фурманова)

У XVIII сторіччі Кременчук дав світові талановитих винахідників у галузі гідравліки та кораблебудування. Це кременчуцький купець Дмитро Биков та його син Іван. Їх знали як винахідників водяних млинів та хитромудрих підйомних машин. Вони розробляли пристосування для підняття затонулих суден.

Судна, що спускалися по Дніпру до Чорного моря, часто не могли обійти кам'яні пороги і розбивалися. Дмитро Биков, живий свідок цих катастроф, разом зі своїм сином Іваном сконструював пристосування і машини, за допомогою яких кораблі вільно

проходили пороги. У 1798 році Биков разом із сином прибув до Петербурга і представив в Адміралтействі-Колегії креслення різних водопідйомних машин і пристосувань. Адміралтейська колегія ухвалила на той час сенсаційне рішення і за знання гідравліки та механіки провела Дмитра Бикова в чин IX класу з визначенням у гідравліці по відомству. Тобто він отримав чин, якого не міг мати купець.

Вул. Павла Чубинського

(до 2016 р. – вул. Калініна)

Автор тексту гімну «Ще не вмерла Україна». Народився 1839 року в Полтавській губернії (нині Чубинське Київської області). Відомий вчений-етнограф, поет і журналіст, юрист, активний діяч українського національного руху.

Пров. Олександра Олеся

(до 2016 р. – пров. Дмитрова)

Український письменник, поет, драматург. Ще за життя Олеся називали королем української лірики.

На початку 20 сторіччя збірки його творів були обов'язковими у будинках інтелігентів, а вірші стали символом українського національного відродження. Проте прийшла радянська влада, в СРСР його твори не видавалися, ім'я було під негласною забороною. Батько поета та громадсько-го діяча Олега Ольжича.

Вул. Гарета Джонса

(до 2022 р – вул. Ріхарда Зорге)

Журналіст із Уельсу, який розповів світові про голод в Україні. Молодому журналісту під час поїздки до Радянського Союзу в 1933 році вдалося вислизнути від своїх супроводжувачів та побувати в Україні, що помирала з голоду. Джонс майже місяць подорожував країною. «Я пройшов багато сіл. Скрізь було чути стогін: «У нас немає хліба, ми вмираємо! Скажіть Англії, що ми пухнемо з

Пров. Пилипа Орлика

(до 2016 р – пров. Фрунзе)

Пилип Орлик був найближчим соратником гетьмана Івана Мазепи. Наступник антимосковської політики, який став гетьманом Війська Запорозького Правобережної України та автором першої Конституції в Україні, відомої як «Конституція Пилипа Орлика».

Пров. Олега Ольжича

(до 2016 р – пров. Чапаєва)

Один із лідерів ОУН, український поет, політичний діяч, археолог. Був заарештований гестапо в 1944-му, загинув під час допиту у концтаборі.

Університетські студії закінчив у Карловому університеті в Празі доктором філософії. Був асистентом Українського Вільного університету в Празі. У 1938 р. читав лекції (слов'янська археологія) в Гарвардському університеті та був ініціатором організації Українського наукового інституту в США. Знав 9 європейських мов.

Вул. Петра Прокоповича

(до 2022 р – вул. Тімірязєва)

Українець, який першим у світі винайшов систему закритого вулика. До цього бджіл обкурювали та вбивали для того, щоб одержати мед!

Він запропонував нову систему у 1814 році. Заснував власну школу бджолярства.

Вул. Сергія Єфремова

(до 2016 р – вул. М. Кузнецова)

Один із творців української журналістики, громадсько-політичний і державний діяч, публіцист. У 1929 році в Києві Єфремова заарештували й звинуватили в організації та керівництві Спілки Визволення України.

У квітні 1930 засуджений до 10-річного ув'язнення із суворою ізоляцією. За три місяці до закінчення терміну покарання загинув у в'язниці.

У 1989-му його реабілітували: в діях не виявлено складу злочину.

Вул. Івана Миколайчука

(до 2016 р. – вул. Островського)

Відомий актор, який найбільше запам'ятався у ролі Івана у легендарному фільмі «Тіні забутих предків» та «Сон» (молодий Тарас Шевченко).

Він прожив лише 46 років, але за свою творчу кар'єру актор встиг зіграти 34 ролі. У період брежневського «застою» Миколайчук мав серед радянських чиновників репутацію «неблагонадійного», був фактично відсторонений від зйомок і гри в театрі.

Вул. Костянтина Острозького

(до 2016 р. – вул. Блюхера)

Князь Костянтин Острозький здобув одну з найславетніших перемог польсько-литовських сил над Московією за всю історію, хоча перед цим кілька років провів у московському полоні. Острозького своїм національним героєм вважають одразу три народи – литовці, білоруси та українці.

Пров. Курчанівський

(пров. Патріса Лумумби)

Названий на честь колишнього села на правобережжі Курчанівка

Читати на сайті

Олена ЯРЕМКО

(Продовження - у наступних випусках)

Це історії десятих жінок, які через війну залишилися без підтримки та взяли на власні плечі свої й чоловічі справи та обов'язки.

Це історії десятих чоловіків, яким стало сили залишити власний дім та сім'ю, аби виборювати нашу Перемогу.

«Я - дружина військового»

Проект «Кременчуцького Телеграфа» «Я — дружина військового» розповідає про кременчужанок, чії чоловіки пішли на фронт — захищати Україну від росіян

21-річна Владислава Міщенко втратила на війні коханого. Дмитру Білявському було лише 24 роки. У цивільному житті він працював столяром. Молода пара мріяла одружитися і подорожувати разом. Але стало відомо, що 19 серпня хлопець не повернувся з позиції після артилерійського обстрілу. Поховали його 23 серпня, у День Державного прапора України

Владислава каже, що найважчим було розповісти про загибель Дмитра його батькам, вони й досі не оговталися після цієї звістки.

— Розкажіть, як ви познайомилися і скільки зустрічалися?

— Зустрічалися ми три роки, а познайомилися в парку Миру. На той момент, у травні 2020 року, щойно почався карантин. Тоді цвіли сакури, і ми з подружкою хотіли сфотографуватися. Ми ще не знали, що не можна в парках гуляти - офіційної заборони не було. Дмитро був на строковій службі, патрулював у велопатрулі. Ми зайшли в парк, а там нікого немає. Так здивувалися. Пішли сфотографувалися і бачимо, що хлопці під їзджають. Вони зробили зауваження: мовляв, дівчата, не можна в парку наразі знаходитися. Після того, як ми дофотографувалися, обмінялися інстаграмми, він знайшов мене. Так почали спілкуватися. Пів року чекала його зі строкової служби. Повернувся, потім десь за два-три тижні приїхав, ми почали жити в місті, у моїй квартирі.

— Чим він захоплювався?

— Мабуть, як і всі, захоплювався футболом, волейболом, любив грати у вільний час. Але ще дуже захоплювався своїм спортивним мотоциклом. У Недогарках були

стритрейсери, дуже захоплювався цим. Повністю свій мотоцикл підігнав, зробив тюнінг. Наразі він стоїть вдома.

— А ви вмієте кермувати?

— Так, він навчив мене, але ж права потрібні.

— Розкажіть, як почалося його життя в армії, у військах?

— У 2019 році його мобілізували на строкову службу. А коли повернувся, уклав контракт на три роки, на випадок війни або надзвичайної ситуації. Потім його мобілізували у березні 2022 року. До цього він сам дуже хотів мобілізуватися, ходив по військоматах, але його не брали, тому що в нього вже був контракт. Він навіть хотів

Владислава з Кременчука втратила коханого на війні: боялася сказати батькам, що їхній син загинув.

їхати в Дніпро до друга-строковика, який також служив із ним. Але наступного дня йому зателефонували з військової частини, з Кременчука. Сказали: мобілізуйся, розпорядження прийшло. Спочатку він служив на блокпостах у Кременчуці, наші підприємства охороняв. Потім його перевели у Дніпро, і звідти відправляли у гарячі точки.

— Ким він служив? На яких напрямках?

— Він служив у 16 окремому полку охорони міста Дніпра. Посада — стрілець-радіотелефоніст.

Якщо рахувати по гарячих точках, то у травні 2022 року був у Мар'їнці. А останні пів року був спочатку в Кременній — у лютому, а потім його перевели на донецький напрямок, у Велику Новосілку.

— Що він вам розповідав про службу?

— Він ніколи ні мені, ні батькам нічого не розповідав поганого. Беріг, каже: «Воно вам не треба». Але коли розмовляли по відеозв'язку, чула вибухи. Будинки показував, що зруйновані повністю. Важкі моменти... Я просто не уявляю, ЩО наші військові наразі переживають, коли бачать кожен день цих людей, будинки.

— Він не був поранений за той час, доки служив?

— Ні, але були дві контузії.

— А що було для вас найважчим у той період, коли його не було поруч?

— Його відсутність. У побутових справах я справлялася. До його батьків їздила регулярно, хоча не дуже близько (вони живуть у селі Гриньки — ред.). Намагалася там допомагати, підтримувати їх. Спілкування не вистачало, поряд його не вистачало, чоловічої сили, на кухні, в чомусь ще. Ту ж банку просто відкрити було нікому.

— Як ви дізналися, що він загинув? Коли це було і за яких обставин?

— За два дні до того в мене було відчуття тривоги. Я не знаю, з чого воно почалося, просто якась така тривожність, наче щось станеться. І якраз я вже лягала вночі (мабуть, десь перша година ночі), не могла заснути і не виключала інтернет. І тоді написала дівчина побратима (наразі цей побратим знаходиться за кордоном на навчаннях): «Я не знаю, як ти переживеш це». Я не зрозуміла це СМС-повідомлення, подумала, можливо, поранений. А вона: «Подзвони до мого чоловіка, він тобі все розповість». Він був за кордоном, але взяв трубку, хоч такий пізній час був, і каже: «Вибач, я сам не знаю, як це могло статися. Тому що всі хлопці вийшли з позиції, а його немає». Дмитро потрапив під артилерійський обстріл.

— Що ви тоді відчували, як впералися в перші дні з цим?

— Я в той момент була у його батьків, ми там ремонт робили, то боялася їм сказати. Його батьки — літні люди, 70, 73 роки. У Діми сестра і багато братів. І сестра неподалік живе. Я їй подзвонила, поїхала до неї. Ми думали, що, можливо, він поранений або якась неправдива інформація. До ранку ми вже всіх обдзвонили, і на ранок командир вийшов на зв'язок і повідомив, що сталося.

— Як батькам розповіли?

— Усі разом, вже гуртом збиралися, сестра, троє братів приїхали, я пішла і повідомила. Але їм досі тяжко. У них шестеро дітей, один помер через хворобу 20 років тому, а Дмитро наймолодший був. Дуже важко сприйняли... Тим паче, що почалися косметичні ремонти в хаті, якраз робили ванну і не закінчили. Знаєте, як воно, дивись на те місце, що він же це хотів зробити якнайкраще, керував цим, і якимось моторошно. Він хотів зробити ремонт, щоб батьки пожили на старості років у нормальних умовах.

— Що зараз вам допомагає жити далі?

— Наразі я б не уявляла свого життя без наших кумів. Вони дуже сильно підтримують кожен день, хоч і далеко від нас живуть — за 600 кілометрів. Чоловік також військовослужбовець у моєї подружки. Кожен день ми спілкуємося по відеозв'язку, переписуємося, намагаємося хоч якось один одного відволікати. Для них це дуже велика травма, особливо для його друга. Тому що вони 20 років дружили, були як брати. Його сестра та брати допомагають, телефонують, переживають. Якимось гуртом намагаємося триматися.

— Дмитро із Гриньків. Розкажіть, чи допомагає вам якимось сільська влада?

— Ніякої допомоги. Можливо, я неправильно скажу, але не та влада наразі знаходиться в селі. Вони не розуміють, що це. У перший день прийшли, матеріальну допомогу від села надали, але ж моральної підтримки я не відчула з їхньої сторони.

— Чи допомагає вам держава?

— На пільги подали наразі, на виплату, щоб забезпечували батьків. Краще, звісно, щоб цього не було, але хоч так.

— Ви зверталися за психологічною допомогою?

— Ні, наразі поки друзів та підтримки навколишніх вистачає. Важко, звісно, але треба якось жити. Він би хотів, щоб все в нас було добре, будемо намагатися, щоб так і було надалі.

— Яким ви його запам'ятали? Які були моменти найцікавіші, найяскравіші у вашому житті?

— Мабуть, найяскравіший з усіх моментів, як ми познайомилися. Я не очікувала, що з такого знайомства може вийти така історія. Подорожі були, в Київ багато їздили до наших кумів. Десь два місяці тому встигли охрестити нашого похресника, Дмитро був кумом для свого найкращого друга. Вони до нас приїжджали, ми до них їздили, бавилися з дитиною, дуже любили це. Усе життя — це момент, який дуже запам'ятався.

— Про що ви мріяли з Дмитром? Які у вас були плани на найближче майбутнє?

— Хотіли, як він приїде у відпустку восени, вже подумати про одруження. Хотіли поїхати до наших кумів прогулятися, щоб вони до нас приїхали, мріяли подорожувати — поїхати в Карпати або на море. Але не судилося нам.

Катерина ТУРУБАРА

ПРОГНОЗ ПОГОДИ В КРЕМЕНЧУЦІ

Четвер, 5 жовтня	П'ятниця, 6 жовтня	Субота, 7 жовтня	Неділя, 8 жовтня
MIN +14	MIN +13	MIN +9	MIN +15
MAX +18	MAX +17	MAX +19	MAX +21
ясно	мінлива хмарність	мінлива хмарність	хмарно з проясненням, дощ

Астропрогноз
на 9-15 жовтня

ОВЕН

На вас чекає удача на професійному терені. Без вагань відмовтеся від звичного. Середина тижня дасть вам можливість виблискувати і панувати у сімейному колі. Фінансова сторона життя не принесе неприємностей.

ТЕЛЕЦЬ

Цього тижня як у соціальній, так і в професійній сфері ситуація буде ясніша. Ви зможете витратити грошей значно більше, ніж звичайно. Можуть виникнути проблеми у відносинах із друзями.

БЛИЗНЮКИ

Вас поглинуть радіщі сімейного вогнища. Відносини з колегами будуть прекрасними. І у фінансовій сфері перед вами відкриваються великі перспективи.

РАК

Намагайтеся не робити нічого, що виходить за рамки звичайного у вашому житті, особливо в професійній сфері. З фінансової точки зору, багато речей підуть не так, як вам хочеться. Ваші друзі вас не розчарують.

ЛЕВ

На роботі буде напружений клімат і незадоволеність. Наберіться терпіння і дочекайтеся кращих часів. Можливі значні втрати ваших накопичень. Ви відчуєте потребу в людях, яким можна довіряти.

ДІВА

На початку тижня ви протистоятимете радикальним змінам у вашій діяльності. Намагайтеся зайняти трохи відчужену позицію. У вас будуть прекрасні відносини в сім'ї і з друзями.

ТЕРЕЗИ

Нарешті з'ясується проблема, які ускладнювали ваше життя в соціальній, професійній і фінансовій сфері. Ваша жага правди і справедливості буде задоволена.

СКОРПІОН

Початок тижня не примусить вас поклатися на випадок і одночасно змусить використати непродумані засоби для вирішення невідкладних проблем. Не зробіть помилку в особистих відносинах.

СТРІЛЕЦЬ

Будьте пильні на початку тижня у фінансовій сфері. Виникнуть непередбачені ситуації. У деякі моменти без вагань прийміть допомогу друзів. Можливі ускладнення у сфері почуттів.

КОЗЕРІГ

На початку тижня вам запропонують нову дуже цікаву перспективу. Вам доведеться зайнятися новим видом діяльності. Значно поліпшиться фінансова ситуація на роботі і в сім'ї.

ВОДОЛІЙ

Укладати вигідну угоду найкраще у середині тижня. Ви себе відчуватимете краще, як в соціальній, так і в професійній сфері. Але вам не вистачає ввічливості у відносинах з близькими людьми.

РИБИ

Через обставини ви житимете з розплющеними очима. У вас не буде ілюзій відносно деяких людей із вашого оточення. В кінці тижня ви сильно поліпшите ситуацію у фінансовій сфері.

ЦІКАВИЙ ФОТОФАКТ

«Важке життя»
тваринок Кременчука

На центральному ринку Кременчука життя місцевих собак не назвеш важким. Хтось живе у торговельному центрі та приймає повітряні ванни на сходах. Хтось спить, прикритий ковдрою...

ТОСТИ

Бажаємо сил таких, як у бика, мудрості — як у сови, завзятості — як у осла, витонченості — як у пантери, граційності — як у газелі, здоров'я — як у слона. Ну і грошей стільки, скільки вся ця живність важить.

В одному гірському аулі є така легенда: коли народжується дитина, то її цілує Бог. Поцілує бог дитину в

уста, і виросте чудовий оратор, поцілує в руки, виросте майстер на всі руки. Так давайте ж вип'ємо за іменинника, тому що Бог його зацілував.

Життя - чергування чорних та білих смуг. Бажаємо, щоб чорні смуги в тебе були лише такі: ікра, мерседес, діаманти та море. Чорні, як ніч!

РЕЦЕП ТИЖНЯ

Суп-пюре із броколі

Час готувати смачні та корисні страви з броколі

Нам знадобиться:

- картопля – 2 шт
- ріпчаста цибуля – 1 шт
- капуста броколі – 200 г
- морква – 1 шт
- часник – 1 зубок
- вода – 600-700 мл
- оливкова олія – 2 ст. л
- сіль – 1 ч. л

Картоплю нарізати кубиками. Цибулю дрібно покрити. Моркву порізати на брусочки.

Цибулю обсмажити в каструлі на оливковій олії до світло-золотистого кольору. Додати решту інгредієнтів і залити водою.

Варити суп із броколі не менше 30 хв під кришкою.

Вимкнути вогонь, суп остудити. Влити все в блендер і подрібнити до отримання однорідної маси. Перелити суп-пюре з броколі назад у каструлю і підігріти до бажаної температури.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...лизнути свій лікоть анатомічно неможливо. Більшість із тих, хто прочитав цей текст, спробували дотягнутися язиком до свого ліктя. А ви?

...ніс та вуха потроху ростуть упродовж усього життя людини.

...нешасна задня сторона людського коліна. Для неї немає назви в багатьох мовах.

...людину можна ідентифікувати не тільки за відбитками пальців, але і язика.

...найтовстішою країною у світі кілька років тому була визнана Кірибати: у ній лише 100 000 жителів і з них приблизно 82 000 мають ожиріння.

КНИГИ

Бйорнстад, психоаналіз
та три покоління жінок

Спеціально для читачів «Телеграфу» бібліотекар відділу абонементу філії №2 Кременчуцької міської публічної бібліотеки Наталія Манжелівська підготувала чергову добірку книжкових новинок

«Ведмеже місто»

Бйорнстад — невелике містечко, що потопає у лісах, снігах та холодних. А ще — у безробітті й поступовому занепаді. Єдина його цінність — льодова арена, на якій щодня тренуються дитяча та юнацька хокейні команди «Ведмеді з Бйорнстада». Саме на плечі цих дітей і підлітків лягає майбутнє містечка, саме на хокей покладають надії його мешканці. Та коли перемога вже зовсім поруч, у місті стається страшний злочин. Тепер доля міста у руках кожного. Кожному доведеться робити вибір: мовчати чи говорити, битися чи ховатися, засуджувати чи виправдовувати. І саме тепер стане справді ясно, чи є ще у Бйорнстаді справжні «ведмеді», які можуть врятувати свій світ.

«Мені байдуже,
що скажуть люди»

Це художньо-документальне відображення життя трьох поколінь жінок однієї української родини в період з 1900 по 1960 роки, на які припадають найважливіші сторінки історії України — Перша світова війна, революція 1917 року, Друга світова війна, політичні репресії. Як вижити в круговерті подій, зберегти свій генофонд, через помилки, поневіряння і зраду відновитися і відшукати кохання?..

«Вступ до психіатрії та
психоаналізу. Просто про складне»

Що таке соціопатія та про що сипналізують сновидіння? Чому у людей виникають залежності й неврози? Що ефективніше: шокова терапія, групові сеанси чи транквілізатори? Чому візит до психотерапевта не завжди допомагає і як самотужки опанувати навички психоаналізу? Доктор зі світовим ім'ям Ерік Берн (автор світового бестселера «Ігри, у які грають люди») докладно, зрозуміло й не нудно відповідає на ці та інші питання, що стосуються психіатрії та психоаналізу.

Руслана ГОРГОЛА

ПРИТЧІ

Притча - це одночасно мудрість і шлях до мудрості: це слово, вчинок, життя і мистецтво (А. Княжицький)

Два яблука

Маленька дівчинка принесла знадвору два яблука. Мабуть, її хтось пригостив.

— Матусю, поглянь, які гарні яблука!
— Дійсно, гарні! Пригостиш мене? — запитала мама. Дівчинка поглянула на яблука. А потім відкусила від одного з них. На мить замислилась і... надкусила інше яблуко.

Мама дуже здивувалась. І подумала:
— Яка жадібна дівчинка у мене зростає! Обидва яблука почала їсти, а мені так жодного і не запропонувала.

Але, на її подив, дівчинка простягнула мамі одне яблуко зі словами:

— Матусю! Візьми це яблуко! Воно — солодке!

Все в твоїх руках

Колись давно в одному місті жив мудрець. Слава про його мудрість рознеслась далеко від його рідного міста, люди здалеку приходили до нього за порадою.

Але був у місті чоловік, який заздирив його славі. Прийшов він якось на луки, спіймав метелика, посадив його між зімкнутих долонь і подумав:

— Підуй я до мудреця і спитаю у нього: скажи, о наймудріший, який метелик у мене в руках: живий або мертвий? Якщо він скаже «мертвий», я відкрию долоні, метелик полетить. Та, якщо він скаже «живий» — я зімкну долоні, і метелик помре. От тоді всі й зрозуміють, хто з нас розумніший.

Так все і сталося. Заздрісник прийшов у місто і спитав у мудреця:

— Скажи, о наймудріший, який метелик у мене в руках: живий чи мертвий?

Пильно дивлячись в очі, мудрець сказав:

— Все в твоїх руках!